

«Годинникар»

29 квітня

Я спостерігаю за людьми вже два тижні. Дивно, що про них просто нічого сказати. Ніколи не бачив таких дивних створінь, які спочатку роблять, а потім думають. І мій дідусь це знає напевно, бо живе поруч з людьми вже багато років, як і всі ми, годинникарі- рід маленьких чоловічків, які живуть у Годинниках. Цікаво, а як з'явився перший годинникар? Є багато варіацій і легенд. Але сама цікава і правдоподібна така. Згідно з нею перші годинникарі з'явилися у пісочних годинниках, після злиття часу і піску. І те, як вони виглядали, мені аж уявити страшно. Особливо після ілюстрації одного художника. Бр-р-р...

29 квітня

День почався досить дивно. Мене розбудив якийсь незрозумілий гул. Я визирнув у вікно і побачив юрбу народу, яка збиралися на головній площі. Що сталося? Може щось трапилось на Вежі? Хоча, нічого не ставалося вже років десять, з моменту, як Вежа Часу почала працювати вперше.

30 квітня

Я зателефонував моєму товаришу Філу. Він працює в головному Офісі Часу, тому інформації про сьогоднішні події у нього має бути більше. Від нього я дізнався, що така сама незрозуміла метушня і в головному Офісі. Його бос метушиться по офісу і помітно нервує. Сьогодні робітники масово не вийшли на роботу. Ширяться чутки, що відділ, який обслуговує шестерні, не отримав важливу деталь. Із-за цього сталися проблеми у роботі годинника, але це тільки чутки. Так чи інакше.

1 травня

Мене лякає те, що відбувається навкруги. Я бачу тріщини на вулицях, починається загальна паніка. Землетруси стаються частіше.

2 травня

Мій дядько поїхав з Годинника, разом з усіма іншими багатими годинникарями. Це не дивно, бо в першу чергу влада цікавиться станом багатих годинникарів, а потім вже звичайних громадян. Зате для бідних знайшовся прихисток. Вони групами йдуть у багаті райони, в яких більше нікого немає. Нарешті вони можуть нормально жити.

4 травня

День почався з чергового землетрусу і саме у той момент стало зрозуміло, що треба діяти рішуче. «Головний офіс!, - скрикнув я, - точно те місце де можна знайти багато інформації!». Треба було швидко зібратися і бігти. Через вікно було видно, що там нікого немає, але охорона досі була там. Обійти їх я не міг. Тому єдиним варіантом було залізти через вікно. Опинившись в Офісі я побачив всюди розкидані папірці, які почав уважно розглядати. У них нічого корисного, або цікавого не

було. Там знаходилося декілька дверей, але потрібну, з написом «Директор», я знайшов одразу. І ніби знаючи, що роблю, заходжу до кабінету, і бачу ноутбук директора компанії. Найцікавіше, що там було - це переписка з прем'єр - міністром, на ім'я Безл. Вони єдині, хто знали про трагедію, яка може скоро статися: що все наше місто стане порожнечою, і , якщо нічого не зміниться, то так і буде. Я ще ніколи не відчував настільки суперечливих відчуттів. З однієї сторони страх, а з іншої, радість. Це навіть радістю не назвати. Я відчув, що скоро можу стати вільним. Закривши ноутбук, я просто кулею полетів додому. Добре, що охоронець мене не помітив. Я вже збираю речі і планую втечу з Годинника. Мені страшно, адже катастрофа за лічені секунди.

5 травня

Навіть із зібраним рюкзаком і яким-не-яким планом, я все одно сильно напружений. Страх за себе і своїх близьких переповнює мене. Тріщин стає все більше, і вони вже підбираються до мого дому.

9 травня

Цей день почався, як і кожен, землетрусом. Тепер він був сильнішим ніж будь коли. Я підірвався з ліжка, щоб подивитися у вікно. Усі годинникарі бігли в напрямку Великого Скла, не маючи інших виходів із Годинника. Тріщини розповсюджувалися і перетворювалися на частинки Порожнечі, яка поглинала все на своєму шляху. Часу на роздуми не було. Я схопив свій рюкзак і вибіг з дому, зовсім забувши про батьків. Я нісся вперед не бачачи нікого попереду себе, постійно падаючи я ловив повітря. Впевнений, що тоді мене б ніхто не наздогнав. Я побачив Велике Скло, і...і я просто протаранив би його, якби мене не зупинив охоронець, точніше один із них. Вони відчинили ворота Годинника, та просто допомагали іншим. Я позирав через скло на це все. Бачив як весь мій світ, разом із самим дорогим що я колись мав, розчиняється у порожнечі. Я не знаю що мені робити далі, без сім'ї і дому. Мій дім вже не дім зовсім, а купа спогадів... Спогадів мого життя, які назавжди зникли. Але все ж мої мрії здійснилися, хоча зовсім не так, як я того хотів... Нарешті, я здійсню свій перший крок у цьому незвіданому Людському світі поза Годинником.

Анкета

категорія: читачі-учні (вихованці) 11-13

номінація: «Безмежний світ моєї уяви»

Нагорний Роман Євгенович

13 років(2009р)

Учень Балашівської гімназії №23

м.Кропивницький, вул.,Київська, 98

+380957413619